

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

IDUN

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
KVINNAN OCH HEMMET

Stockholm, Iduns Tryckeri Aktiebolag.

N:r 21 (336)

Fredagen den 25 maj 1894.

7:de årg.

Prenumerationspris pr år: Idun ensam ..... kr. 5:— Iduns Modetidning jämte ko- lorerade planscher..... 4: 50 Iduns Modet. utan kol. pl. ... 3:—	Byrå: Klara v. Kyrkogata 7, 2 tr. Allm. telef. 61 47. Prenumeration sker å alla post- anstalter i riket.	Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas säkrast kl. 2—3. Redaktionssekr.: J. Nordling.	Utgifningstid: hvarje helgfri fredag Lösennummerspris 15 öre (lösn:r endast för kompletteringar)	Annonspris: 35 öre pr nonpareillerad. För »Platssökande» o. »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv. Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.

Annie Besant.

Hårt land och vår
hufvudstad besö-
kas för närvarande af en kvinna,
som torde tillhöra sam-
tidens ryktbaraste per-
sonligheter, nämligen
Annie Besant, själen
för den teosofiska rö-
relsen i England, ja,
väl i hela världen. Fru
Besant har öfver Göte-
borg anländt till Stock-
holm, där hon bevisar
den teosof-kongress,
som i denna vecka af-
hållles. I dag bringa
vi därför Annie Be-
sants intelligenta drag.

I medlet af april
återvände hon till Lon-
don från den resa i
Indien, hvilken hon
företagit i sällskap med
grefvinnan Wachtmeis-
ter, hvars bild Idun
nyligen meddelade. Un-
der den indiska resan
höll fru Besant före-
drag i Kalkutta och
en mängd andra orter
och samlade öfverallt
åhörare i tusental om-
kring sig, européer och
hinduer. Ej minst de
senare voro hänfönda
af hennes vältalighet
och reste henne äre-
portar, hvar hon for
fram.

Annie Besants famil-
jenamn är Wood, och
hon är född i London

år 1847. Fadern dog
redan i oktober 1852,
och den lilla flickan
blef därefter uppfostrad af en syster till
den berömda författa-
ren kapten Marryat.
Hennes nya hem var
i religiöst hänseende
strängt ortodox, och
barnet slöt sig med
innerlig värme, nästan
fanatism till denna
andliga riktning. Hon
fick vid sidan häraf
en omfattande och all-
sidig bildning och vi-
sade tidigt ett sällsynt
klart och skarpt för-
stånd. Som 16—17
års flicka följde hon
med största uppmärk-
samhet de mäktiga
andliga rörelserna i
Tyskland och Frank-
rike och tog ifrig del
i den stora »väckelse»-
rörelse, som 1865 bör-
jade i England och
därifrån bredde sig ut
öfver hela världen.
Under ett sådant väc-
kelsemöte lärde hon
känna en ung präst,
Frank Besant, en bror
till den bekante no-
vellen Walter Be-
sant, och ingick äk-
tenskap med honom i
december 1867. För
henne hägrade som
den största lycka på
jorden att bli gift med

Sötare fikonet blir, när masken begärligt det stinger;
Människa, så äfven du mognar i lidandets stund.

A. V. S. v. Staffelt.

en präst; hon nådde denna önskan och betänkte ej i tid det andliga missförhållandet mellan henne och den man, hon band sig vid.

Lätt besjälad för allt högt och ädelt, för sanning och rätt, hade hon kort före sitt äktenskap stiftat bekantskap med Englands politiska radikalism och med den irländska oafhångighetsrörelsen, och hon kände sig mäktigt dragen till dessa vaknande strömningar. Hennes man däremot, en inåtvänd lärd, stod helt och hållet under konservatismens inflytande. Han anade ej, att i hans unga hustru bodde en orolig själ, från hvilken hans andliga ståndpunkt redan var vidt skild. Hon däremot blef snart på det klara med det långa afstånd, som rådde mellan dem, och sökte glömma sin sorg häröfver i ifriga vetenskapliga studier och litterära sysselsättningar. Till de politiska motsättningarna mellan makarna kommo efter ett par år också de religiösa. Orsaken härtill var en farlig sjukdom, som drabbade fru Besants första barn, en liten sju månaders gosse. Medan hon värdade honom och såg honom lida, vacklade allt mer hennes strängt dogmatiska tro, och med denna voro hennes äktenskap och hem äfven sköflade för henne. Hennes mans släktingar tvungo henne år 1877 att lämna hans hus och låta skilja sig från honom.

Hon drefs nu allt längre ut i ren ateism och materialism. Det första året lefde hon hos sin moder, men efter dennas död började en hård tid för henne, en het kamp för existensen. Ofta svälte både hon och det barn, hon hade fått taga med sig, en liten dotter, och likväl kämpade hon sig fram utan främmande hjälp. Ofta måste hon i det pensionat, där hon bodde, säga, att hon skulle in till London för att studera i »British Museum» och så »skulle hon äta i staden». Men pengar till maten hade hon inte, och därför blef hon hela dagen sittande vid sina studier i »British Museums» bibliotek. Dessa andliga och lekamliga lidanden lade den fasta grunden för hennes senare rastlösa verksamhet för fattiga och lidande människor.

Äfven på ett annat vis förberedde hon sig i tysthet till sin kommande offentliga lifsbana. På ett egendomligt vis upptäckte hon, att hon var i besittning af en verklig och sällsynt vältalighet. Våren år 1873 öfvade hon sig i en kyrka att spela orgel — ensam och utan orgeltrampare. En dag glömde man, att hon var därinne. Kyrkan stängdes, och det var henne omöjligt att göra sig hörd. Medan hon väntade och grubblade på, hur hon skulle slippa ut, kom hon på den tanken att bestiga predikstolen och försöka, hur det skulle vara att tala därifrån.

Då hon nu började tala och hörde sin stämma rulla under hvalfven och gifva genljud i det stora rummet, uppeldades hon, och utan att stamma, utan att söka efter ett enda ord, utan den ringaste

svårighet i formgifningen kände hon med sig själf, att hon blott behöfde kyrkan full af åhörare för att kunna stämma deras hjärtan i samklang med sitt eget, till glädje eller sorg, till hänförelse eller afsky.

Då blef det henne med ens klart, att hon genom sin glänsande vältalighets makt borde kunna vinna lyssnares öron för hvilken som helst mission, om hon någonsin finge en sådan. Ännu anade hon icke, att hon, innan året var till ända, för första gången skulle tala i en folkförsamling om »Kvinnans politiska ställning».

Den man, som ledde henne in i det offentliga lifvet, var Charles Bradlaugh, den kände aflidne parlamentsmedlemmen. Den 2 augusti 1874 hörde fru Besant honom första gången tala i »Hall of Science». Få dagar därefter engagerade Bradlaugh henne som medarbetare i »National Reformer», och intill hans död var hon sedan knuten vid honom med en ideel vänskap.

Fru Besants rykte som talare och publicist utbredde sig hastigt. Ett tal, som hon höll i januari 1875 om »Sedlighetens sanna grundval» såldes strax efter i en upplaga af 70,000 exemplar. Ofta talade hon till församlingar under bar himmel och alltid med stor framgång. Hennes hälsa, som hade varit vacklande på den tid, då hon ofta led af svält och arbetade öfver sina krafter, förbättrades dag för dag genom den nya verksamheten.

Åren 1878—86 arbetade hon rastlöst på vetenskapliga och politiska uppgifter. Hon vände sig emellertid allt mer och mer till de ekonomiska frågorna, men ju mer hon fördjupade sig i socialism och radikalism, kom hon i opposition till sin vän Bradlaugh, och detta var för henne en af de svåraste inre kriser, hon hade att genomgå under dessa år. Under sådana kriser led hennes hälsa ånyo mycket.

Men så snart hon var kommen till öfvertygelse om sanningen i den ena eller andra synpunkten, öfvervann hon allt och kastade sig åter ut i det offentliga lifvet för att med all kraft kämpa och uppträda för sina åsikter.

Hon tog lefvande del i den socialistiska rörelsen och var exempelvis en ifrig agitator under den stora dockarbetarstrejken år 1889. Samma år sysslade hon grundligt med spiritismens och hypnotismens mysterier, och året därefter kom hon i förbindelse med den kända madame Blavatsky. Och härmed var hon gripen af teosofien. Det var mr Stead, den bekante utgifvaren af *Review of Reviews*, som införde fru Besant hos det teosofiska samfundets stiftarinna, en bekantskap, som blef bestämmande för fru Besants senare lif. Sedan har Annie Besant helt och hållet tillhört teosoferna, och hon är helt visst den mest framstående personligheten bland dessa mysticismens troende.

”Lifvet är mer än maten.”

AF

Hanna Kamke.

Det är verkligen ej ur vägen, att ofvanstående ord emellanåt upprepas, då det hos många människor ser ut, som om maten och hvad därtill hör vore lifvets hela innebörd. Förnekas kan visserligen ej, att »matfrågan» är ytterst viktig, då människan ju, såsom det säges, »är hvad hon förtär», men födan är likväl blott en af de faktorer, som utgöra villkoret för det kroppsliga lifvet. Människan är ej blott kropp, utan har äfven ett sjäslif, som har rättighet till utveckling och hälsa. Men hur skola dessa sjäslifvets berättigade anspråk kunna tillgodoses hos sådana stackars människor, som för egen eller andras del tillbringa största delen af dagen i matfunderingar och matbestyr?

Är det verkligen nödvändigt, att ett så oerhördt dagligt arbete nedlägges blott för att kroppen skall få sin nödtorft, eller är det ej snarare det invanda öfverflödet i matväg, som fordrar det stora arbetet, då kroppens verkliga behof säkerligen skulle kunna tillfredställas på bra mycket enklare, men äfven sundare och billigare sätt.

Och det var dit jag ville komma, till det, äfven i de mindre bemedlade klasserna, så gängse öfverflödet i mat ock dryck. Utländingar, som första gången komma till Sverige, förvånas öfver den rikedom och lyx i matväg, som här utvecklas på bjudningar och äfven eljes. De häpna öfver, att folk har råd att lefva så, och att de vilja förstöra så mycket penningar på materiella njutningar. Men dessa undrande främlingar veta ej, att ehuru många visserligen på grund af sina tillgångar ha rättighet att föra ett luxuöst lefnadsätt, ej så få dock mer eller mindre lefva på skuld och således betala öfverflödet ur andras fickor. (I parentes kunde här tilläggas, att förhållandet kanske till någon liten del utjämnas, då utgifterna för de mera andliga njutningarna ställa sig jämförelsevis lågt i Sverige mot i utlandet, där man i allmänhet offrar mera på sådant än här. Man jämföre blott priset på böcker, musik- och teaterföreställningar.)

Men förutsatt äfven att familjen för närvarande har råd att lefva i öfverflöd, är det väl säkert att detta får fortfara allt framgent? Hur går det ofta, när familjeförsörjaren slutit sina ögon? Den frågan besvarar sig själf, vi se det dagligen för ögonen: knappast några tillgångar och en hög obetalta räkningar, äfven på lifsförnödenheter, som dock, om de valts med sparsamhet och urskiljning, ofta mycket väl kunnat betalas af mannens, ej sällan ganska stora inkomster. »Dock hvarför förneka sig så oskyldiga njutningar, det kostar ju för tillfället ingenting och — *après nous le déluge!*»

Men dessa bordets njutningar äro visst inga oskyldiga njutningar, då de långsamt, men säkert föra oss till ruin. Till ekonomisk ruin, om våra tillgångar ej räcka till, i synnerhet som öfverflöd i mat och dryck oftast åtföljes af luxuösa vanor äfven i annat, och till fysisk ruin, då vällefnad framkallar en högre eller

lägre grad af sjuklighet. Man behöfver blott påminna sig de magåkommor och andra på en felaktig diet beroende sjukdomar, hvaraf otaliga individer i de mera burgna klasserna lida. Den ene, den fattige, blir sjuk af för litet mat och den andre, den rike, af för mycket, men sistnämnda orsak torde utan tvifvel vara den vanligast förekommande, då man verkligen kan existera på bra litet och ändå vara frisk.

Anser man sig för ekonomiens och hälsans skull ej behöfva eller vilja ändra sina öfverflödiga vanor, så är det dock ens skyldighet att, så snart det finnes barn i familjen, från början införa en enkel, sparsam matordning. Detta är oundgängligen nödvändigt, om barnen skola förblifva friska, ty mycket sammansatta, kryddade, hetsiga födoämnen verka ej sundt på deras näringslif. Men hvad lika illa är: öfverflöd i mat och dryck verkar också demoraliserande på dem, ty de bli bortskämda och fordrande samt rynka sedan på näsan åt enkel husmanskost och känna sig olyckliga, om de längre fram i lifvet måste försaka, hvad de genom en felaktig uppfostran vants att betrakta som lifvets nödortf. Hur ofta händer ej också, att sådana i vällefnad uppfostrade barn vid fullvuxna år, om tillgångarna ej räcka, falla i brott för att skaffa medel till bestridande af det från barndomen invanda lefnadsättet.

Hvad som således fordras, är en förenkling i lefnadsvanor samt en förenkling i kosthållet. Tag bort den dyrbara smörgåsmaten för barnen och gif dem gröt och mjölk i stället. Inskränk vidare bruket af kött, äfven för de fullvuxna, och åt bröd till maten, det blir både billigare och hälsosammare än det myckna onödiga köttätandet. Vi behöfva faktiskt ingen stor kvantitet kött dagligen för att ändå erhålla den nödiga mängden ägghviteämnen, isynnerhet som dessa äfven finnas i många andra billigare näringsmedel.

Det är nästan otroligt, hur mycket som insparas, om man minskar köttet och i stället mera använder ärtor, bönor och dylika ägghvitehaltiga vegetabilier i förening med den nödiga mängden fett och stärkelsehaltiga ämnen. Ej blott kassan, utan äfven magen mår bra af en sådan kost. Hvad det sistnämnda beträffar, så har jag i bekanta familjer gjort den iakttagelsen, att barnen i de hem, som förde ett rikt bord med mycket kött, alltid voro sjukligare och klenare än i de hem, där man af ekonomiska skäl kunde bestå endast mycket knappa köttportioner, men därför ej sparade på andra närare, men billigare födoämnen.

Emellertid är det ej blott ekonomisk vinst och hälsa, som uppnås genom en dylik förenklad diet, utan äfven en andlig vinning genom den tidsbesparing, som inträder, åtminstone för husmoder och tjänare. Ty behöfver man ej hafva Martas bekymmer största delen af dagen, kan man mera, än nu brukar vara fallet, ägna tid åt sin och de smås andliga utveckling. En sådan praktisk förenkling och tidsbesparing i köksarbetet kunna med eftertanke och god vilja ganska väl åstadkommas, och får öfrigt finns det ju nu för tiden äfven böcker*, där den, som vill göra sig mödan att studera dem, kan finna ledning och upplysning.

Slutligen vill jag här blott tillägga en varm, innerlig uppmaning till Sveriges hnsmodrar att hvar i sin stad försöka införa enkelhet, sparsamhet och högre, ädlare intressen i sina hem.

* Mycket lämplig och praktisk är »Reformköket» af Icke Kock.

Kom du åter, äkta glädje!

*Äck, glädjen drifvits har på flykten
Af ledsnaden, ett gammalt troll
Som söker stämma hela lifvet
I den bedröfligaste moll.*

*När hon sin slöja kring oss breder,
Vi knappt en glimt af solen få.
När ut sin kalla hand hon sträcker,
Lycks hela världen mörk och grå.*

*Ibland hon söker sig förstålla
Och taga på sig glädjens min,
Men munterheten blir så krystad
Och leendet förbyts i grin.*

*Skall denna jula, leda hexa
Ät våra barn väl gå i arf,
Se'n hon nu grundligt fått regera
Vårt fin de siecle-tidevarf?*

*Nej, kom du åter, äkta glädje
Med grop i kind och ros i hatt,
Och unna mulna män skobarnen
Ett riktigt friskt och hjärtligt skrott.*

Snorre.

Kvinnonamn.

Ofta hör man från kvinnoläppar den värdest löst framkastade anmärkningen: »Mitt namn är så fult,» eller »det är så vanligt» — »om jag i stället hette så eller så» o. s. v. Hvem vet om icke många af våra älskvärda läsarinor själfva låtit dylika anmärkningar undslippa sig och därigenom gjort sina föräldrar eller faddrar en indirekt förebräelse. Om än Göthe säger: »Name ist Schall und Rauch,» så är detta likväl icke precis händelsen, ty man uppdrar alltid en viss jämförelse mellan namnet och dess bärare, och många släpa på sitt förnamn som en kedja. Huru löjligt skulle ej ett Napoleon Pettersson eller ett visitkort från grevinnan Petronella X. taga sig ut, och sålunda inse vi, att förnamnet måste riktigt komplettera familjenamnet. För eller dopnamnet har sålunda en betydelse, som ej bör underskattas och som en ung världsmedborgares anhöriga böra lägga på hjärtat — de allvarliga eller komiska följderna visa sig ofta först, då år gått.

Om vi nu se bort från det manliga släktet och tänka på det kvinnliga könets bestämmelser, faller det af sig själf att ett flicknamn bör väljas ytterst noggrant, ty det är det enda, som hon får taga med sig i äktenskapet. Och hur ofta händer ej det att friaren stöter sig på ett oskönt klingande förnamn! Kan ej ett namn ingifva sympati eller antipati? Påminner det ej ofta om en kär eller misshaglig person? Sålunda uppväcker hvarje namn, som när vårt öra, tankar och idéassociationer af mer eller mindre magisk kraft.

En blick i vår poetiska litteratur visar oss, huru mycket skalderna bemödat och bemödat sig att gifva sina kvinnliga karaktärer de rätta namnen. Kan ni tänka er Frithiofs Ingeborg om döpt till Greta? Emilia Galotti skulle aldrig kunna heta Aurora, en jungfru af Orléans aldrig

Eulalia! Dylika exempel skulle vi kunna anföra i oändlighet, men vi öfverlämna åt våra läsarinor att vid sin romanläsning själfva göra sina iakttagelser.

Många representanter för det s. k. svagare könet ha kanske, trots sin beläsenhet för öfrigt, föga kännedom om betydelsen af sina förnamn, eljes skulle de kanske lättare försona sig med dem, äfven om de skulle förefalla dem allt för vanliga, fula eller tillkrystade. Våra fruntimmersnamn ha uppstått från latinskt, grekiskt eller gammalgermanskt ursprung, ofta äfven från s. k. smeknamn ur de moderna språken. Många äro af biblisk härkomst, andra åter ha att tacka blommorna för sin tillvaro, och icke blott helgonlegenden och mytologien, utan äfven vetenskapen och konsten ha fått släppa till namn, om hvilkas betydelse deras bärarinor knappast äro kunniga.

De flesta kvinnliga förnamn innebära vissa egenskaper. I det följande bjuda vi på ett urval af namn, som blott får tjäna som en liten profkarta på alla de etymologiska och historiska ord, som förekomma bland de till tusental uppgående fruntimmersnamnen. Den alfabetiska anordningen användes till tjänst för de af våra läsarinor, som kanske önska söka sina egna namn bland vårt lilla florilegium.

Adelaid (forntyska Adalheit), den »adliga», ädelborna, var grundarinnan af Capetingernas härskardynasti och känd som sin tids konstrikaste brodös; *Adèle* och *Ada* äro likbetydande namn.

Agatha (grekiskt), den »goda», »saktmodiga». *Agnes* (spanskt: Inez), den »världsoerfarna», alltså en oskuld från landet.

Anna, den »angenäma», »hulda».

Amalia, den »idoga», ett namn, som först under medeltiden kommit till oss från Italien.

Angelika (latinskt), den »änglalika».

Augusta (latinskt), den »upphöjda». Augustus var under det romerska kejsardömet kristna period alla imperatorernas tillnamn.

Aurelia (latinskt), »gulddottern», sålunda egentligen endast användbart för millionärsfamiljer.

Aurora (latinskt), »morgenrodnaden».

Barbara, den »råa», »vilda», på franska *Babette*.

Beata (latinskt), den »lycksaliga».

Berta, den »ärofulla», hämtadt från den germanska gudasagan. Berchta var härskarinnas öfver molnen och vindarne, det kvinnliga arbets beskyddarinnan.

Blanka (italienskt: Bianca), den »strålände renheten».

Birgitta, den »klart glänsande».

Cecilia (latinskt), den »blinda», efter legenden om orgelns uppfinneriska, i katolska kyrkan kyrkomusikens skyddspatronessa. Händel har komponerat ett Ceciliaode, Gounod en Ceciliahymn.

Camilla (latinskt), af fornromerskt ursprung, gafs endast åt döttrar af stolt patriciersläkt.

Christina, den »kristligt sinnade». Många drottningar ha burit detta namn.

Célestine (latinskt), den »himmelska», på franska *Céleste*.

Constance (latinskt), den »beständiga».

Emerentia (latinskt), den »prisvärda».

Emma, den »idoga», »litiga».

Eleonora, den »milda».

Elisabet (hebräiska: Elischa), den »af Gud utlofvade». Detta namn har burits af flera kejsarinnor och drottningar af England, Ryssland och Österrike. Känd genom saga och dikt är den heliga Elisabet, laudtgreffinna af Thüringen, de fattiges välgörarinna. *Elsa*, *Elise*, *Elsbeth*, *Lisette*. *Betty* och *Bettina* äro alla diminutiver af Elisabet och ha samma betydelse.

Ernestine, den »allvarliga», »stränga».

Eugenie (grekiskt), den »högvälborna».

Felicitas (latinskt), den »lyckliga».

Fredrika, den »fredrika».

Gabriella (hebräiskt), »himmelens budbärarinna».

Gertrud, den »mycket älskade», ett tyskt namn.

Hedvig (polska: Jadwiga), den »godlynta».

Helena (grekiskt), den »ljusrika».

Henriette, den »djärfva».

Isabella (hebräiskt: Isebel), den »kyska», »rena». Omtyckt namn för spanska drottningar, bland dem Isabella af Castilien, den mäktiga gynnarinna af Columbi upptäcktsplaner.

Irene (grekiskt), den »fredsbringande», de gamle grekernas fredsgudinna.

Johanna, den »af Gud skänkta». Jungfrun af Orléans och flere neapolitanska drottningar under medeltiden buru detta namn. *Hanna, Jane, Jenny, Jeanne* och *Jeanette* äro diminutiver af samma namn.

Julia (latinskt), den »knoppande».

Karolina, härledt af Karl, »den starke mannen». På franska *Charlotte*.

Katarina (grekiskt), den »ärbara», ett i historien ofta förekommande namn.

Klara (latinskt), den »rena».

Kordula (latinskt), den »hjärtligen».

Lovisa, fransyskt *Louise*, tyska Ludovika, den »ärofulla».

Magdalena, den »botfärdiga». Fransyskt *Madeleine*, engelskt *Nelly*, italienskt *Maddalena*.

Maria (hebraiskt: Mirjam), den »bittra», »sorgsna». Fransyskt *Marion*, italienskt *Marietta*, engelskt *Mary* af sammansättningen med *Anna* fås:

Marianne, den »gudfruktiga husmodern».

Martha, den »flitiga husmodern». Bibliskt namn, Lazarus' syster.

Mathilda, den »väldiga kämparinnan», af det gammaltyska *Mechtildis*, ett under medeltiden mycket omycket namn i borgerliga familjer.

Mina, den »kärleksrika», egentligen intet själfständigt namn, utan en förkortning af *Wilhelmina*.

Ottilia, den »lilla, rika».

Pauline, den »ringa». En syster till Napoleon.

Rosalie, den »rosensköna». Staden Palermos skyddsgudinna, lefde som eremit i en klippgrotta och förvärfvade sig rykte om stor fromhet.

Susanna (hebraiskt), »liljan», kyskhetens symbol.

Thérèse, »djurens och jaktens väninna».

Ursula (latinskt), den »lilla björnhonan».

Virginia (latinskt), den »jungfruliga».

Viktoria (latinskt), den »segerrika».

Kvinnor och blommor äro sammanhörande poetiska begrepp. Det är därför helt naturligt att äfven botaniken har lämnat sin kontingent till fruntimmersnamnen. Först och främst kommer då »blommornas drottning» rosen, som redan i bibeln förekommer såsom kvinnonamn.

Rosina, den »högröda», den »blomstrande», är blott en variation; Flora, den »blomstrande»; Viola, blygsamhetens symbol; Esther betyder myrten; Olivia, den smärtstillande oliven; Malvina (malva) är stockrosens namn. Schiller och Petrarca besjunga lagern i namnet Laura och slutligen flnna vi äfven en Georgina och en Hortense.

Till de uppräknade namnen kunde fogas en mängd andra, men de, vi ägnat vår uppmärksamhet, torde vara de oftast förekommande och mest kända.

Två böcker.

Under de senaste dagarne har den lilla vårström af litterär alstring, som plägar friska upp vår annars temligen stagnerande bokmarknad, medfört tvänne arbeten, hvilka vi vilja ägna några ord, då de böra äga betingelser att särskildt intressera våra läsarinor. De hafva båda fltit ur kvinnliga pennor, och bådas författare äro förut väl kända, ej minst af Iduns publik.

* * *

Då fröken *Selma Lagerlöf* för endast några få år tillbaka utgick som den lyckliga segervinnarskan i den af oss anordnade litterära pristävlingen, bar hon ännu ett inom vittra kretsar okänt och nytt namn. »Gösta Berlings saga», som då först presenterades i denna tidning och sedan i utvidgad form utsändes som bok, var emellertid af en så ovanlig och rik originalitet och mättad af en så glödande fantasi, att den unga författarinnans debut från alla håll betraktades som en af de allra märkligaste, de senare decennierna här hemma haft att uppvisa. *Selma Lagerlöf* har sedan dess

icke framkommit med något nytt arbete i bokform, men inom den periodiska pressen har hon då och då uppträdt med novellistiska bidrag, som mottagits med stort bifall och till fullo infriat de höga förväntningar, man ansåg sig kunna ställa på hennes utprägladt personliga begåfning.

Under titeln »*Osynliga länkar*» föreligger nu det andra bokarbetet af hennes hand, redan länge motsedt med spänning. Det är en samling noveller af ett sällsynt fängslande temperament, fulla af känsla, stämning och färg. De rymma mycken äkta patos och verklig djupsinnighet, men äfven skälmskt behag och lekande ironi. Stilen är nog ännu något ojämn och icke alltid behärskad, men den är dock så glänsande och ursprunglig, att man gärna öfverser med dessa mindre brister, som snarare äro framkallade af styrkans öfvermått än svaghetsfel.

Det är icke hvardagsmänniskor och hvardagslif, med hvilka *Selma Lagerlöf* helst älskar att röra sig; det inåtvända själslifvets mystiska och mörka djup locka henne mest, och hon afvinner dem med en äkta skalds skattfinnarblick deras fördolda hemligheter och underbart skiftande häfvor. Ett intresseväckande, ja, ett betydande arbete är denna nya kvinnobok, och vi äro vissa, att den kommer att läsas i vida kretsar samt förvärfva talrika beundrare.

* * *

Det är väl också genom Iduns spalter, som signaturen *Snorre* från början längst trängt ut bland svenska hem och på kort tid blifvit populär som kauske få litterära märken. Man förebrår vår tid att vara tråkig och pessimistisk; men kommer en skald, som kan skämta så kvickt, så fint och träffande skarpt och dock på samma gång så högsint och hjärtevarmt som *Snorre* — en sällsynt röst, en sällsynt sträng i den moderna dagsmusiken — då måste han slå an bland alla de ofördärfvade och friska själar, af hvilka vi väl, gudilof, ännu hafva ett manstarkt uppbåd rundt om i bygderna. »*Snorres*» bitar i *Idun* ha också lästs med förtjusning, och redaktionen har öfverhopats med förfrågningar om den person, som gömde sig bakom den skyddande masken. Vi hade icke rätt att skvallra ur skolan; så mycket har dock ej kunnat fördöljas, att det är en kvinnlig hand, som för det sirligt spetsade lilla stålspjutet.

Vi äro därför väl på det klara med, att det är ett välkommet budskap vi bringa, då vi i dag kunna ge tillkänna, att *Snorres* dikter nu utkommit i bokform. Ett och annat gammalt finner ni där nog, men läser det med odeladt nöje åter och åter om; mycket nytt finnar ni ock — allt lika öfverdådigt uppfriskande som det gamla.

Lektor *N. P. Ödman*, själf en uppuren mästare i det vettiga skämtets konst, har vid sina offentliga aftonunderhållningar här och hvar i landet för talrika skaror af åhörare under ymnigaste bifall uppläst åtskilliga af *Snorres* dikter. Han har nu också försett hennes bok med ett spirituellt förord, som ej förringar dess i sig själf fullgoda värde.

»*Bitar af Snorre*» — så lyder den anspråkslösa titelbladsrubriken — komma nog ej länge att behöfva trängas bland trafvarne på boklädsdisken. Sådana toner ha en egen förmåga att gå långt och vida omkring, ty de flona genljud hos oss alla i det bästa inom oss.

Madonna Suzon.

Skiss för *Idun* af *Ina Stockenstrand*.

Naturligtvis skulle hon gifva sig; alla människor blefvo ju gifva — utom de gamla mamsellerna, förstås, resonerade lilla *Suzon Durand*, utan att ta de gamla ungarlarne med i räkningen. Hon var ju vacker och älskvärd, det förra öfvertygade henne hennes spegel beredviligt om, det sednare sade hennes beundrare, de unga artisterna, som besökte pappa *Durand*. Och så var hon ung, hvilket ingen, som hörde henne sjunga från morgon till kväll, kunde tvifva på. Det var icke *Bérangers* vackra visor »*Roi d'Yvetot*» eller »*Etoiles qui filent*» hon sjöng, den lilla lärkan med de ovärdade fjädrarne däruppe på *Montmartres* höjder, utan *Yvettes* visor från *Alcazar*. Och medan hon sjunger, fantiserar hon om sin framtid och sitt »ménage». Men hon har ingen hemgift. Det är mamma *Durands* största sorg, och hon säger dagligen till sin tanklösa dotter: »utan hemgift ingen man».

Mamma *Durand* har tyvärr en viss svaghet för »eau de melisse des carmes» och benedikterlikör, och hon bryr sig icke stort om sitt hushåll. *Durands*ka hemmet liknar nihilisternas utopi — ett samhälle utan öfverhufvud, utan lag, där allt nytjas gemensamt, till och med tandborsten. *Durands* lefva ett sorglöst artistlif, ur hand i mun. Pappa *Durand*, som är en begåfvad skulptör och en älskvärd, godmodig odåga, tillbringar sina dagar med att driva omkring på boulevarderna, prata i någon yrkesbroders atelier och smutta på ett glas absint utanför något kafé. Endast då nöden blir riktigt känbar i hemmet, besluter han sig för att arbeta. Han modellerar då en liten byst eller en näpen grupp, som någon konsthandlare gärna köper, och så är sorgen stillad för den gången. Ordning, renlighet och flit äro okända begrepp i det *Durands*ka hemmet, och i denna bohémiartade omgifning har *Suzon* vuxit upp utan någon tanke på att det borde vara annorlunda. Visserligen har hon hos sin mors väninnor sett städade rum, ordnade skåp och rena duktyg, men det har icke väckt någon annan föreställning hos henne än att det måste vara mycket besvärligt att åstadkomma allt detta. Hon döljer klädningens reffor under en handrosett, vänder ut och in på peignoaren, då hon solkat ned rätsidan, och finner det bekvämare att be sin far om pengar till ett par nya handskar än att laga de gamla. »Beware den flickan, när hon blir gift», säga familjens vänner, då *Suzon* bjuder dem te ur omaka koppar och torkar tårtskålen med sin näsduk, »det blir mamma *Durand* upp i dagen.» Och mamma *Durand* tillbringar sin dag i en stoppad länstol vid fönstret, ömsom läsande *Figaro*, ömsom betraktande grannarne midt emot. Hon ger *Suzon* goda råd, råd hvilka dock aldrig ha någonting med ekonomi och hushåll att skaffa, utan handla om »poudre d'iris» företräde framför »eau des perles» och om rätt sättet att fångla en man. En artist bör *Suzon* icke gifva sig med, ty äfven den mest talangfulle kan icke ge sin hustru så mycket i nälpergar som en skötsam handlande eller handtverkare är i stånd till. *Suzon* småler, krusar lockarne i pannan och går in i atelieren för att se efter, om hennes pappa hade några artister hos sig. Hon har ingenting emot att prata och skämta med de unga männen, medan hon väntar på den hederlige »bourgeois», som skall erbjuda henne sin hand.

Paul Severin besökte mycket flitigt *Durands*. Han var en ung landskaps- och genremålare, hvars små, fina dukar från *Girondes* började ådraga sig uppmärksamhet. *Paul* var mycket fattig, så fattig att mamma *Durand* aldrig tog honom med i räkningen, då hon varnade sin dotter för de unga männen, som besökte dem. Kanske det var därför *Suzon* språkade mera glädtigt och otvunget med *Paul* än med någon annan. Och *Paul* fånglades så småningom af denna lilla flickunge, hos hvilken det fanns så mycken grace, så mycken älskvärd naivitet, så mycken sorglös glädje. *Suzon* upphörde att tänka på sin »bourgeois», prydde sig med friska blommor och sjöng »*Petit bleu*» och »*Cadet och Babet*», så att det gaf eko i det gamla förfallna artistnästet, där hon bodde. Och en dag då *Paul* bakom den gamla, dammiga *Lakoongruppen* frågade henne, om hon ville bli hans hustru, svarade hon utan betänkande ja.

Mamma *Durand* grälade och väsnades, kallade *Suzon* en dum, tanklös tossa, som gifte sig med en man, hvilken icke ens kunde bestå henne med en tjänstflicka, och för att glömma sina felslagna,

moderliga förhoppningar förtärde hon en större dosis benedikterdroppar än vanligt. Pappa Durand tog skrattande de bägge unga i famn, bad Paul vara snäll mot hans lilla Suzon och började sedan arbeta flitigt för att skaffa dottern en utstyrel. Denna inskränkte sig till en vacker brudklädning af halfsid-n, två spetskantade peignoirer och ett par guldbroderade tofflor. Men bröllopshögtidigheterna skulle bli sådana att hela kvarteret skulle tala därom. Då det kom så långt som till förberedelserna glömde Suzons mor sitt groll och deltog med lif och lust i anordningarna.

Det blef en ståtlig bröllopsfest, och mamma Durand försonade sig med Paul bara för att han gaf henne tillfälle till att fara omkring sjön i Boulognerskogen, hvilken färd icke får uteslutas från bröllopshögtidigheterna i Paris.

Med ungdomens naiva själfförtröstan gingo de unga makarna framtiden till mötes. Deras hem var en stor, luftig atelier, hvilken de delade af med en hög skärm, så att därpå blef arbetsrum och sängkammare; deras bohag var af den mest anspråkslösa beskaffenhet och bröllopsgåfvorna hade ej synnerligen förbättrat förhållandet. De bestodo, förutom vin, bakverk och blommor, af fem fruktskålar, tre serveringsbrickor och tio saltkar, hvilka nyttiga artiklar familjen Durands vänner ansatt vara det nödvändigaste i de nygiftas hem. Allt som kunde bidraga till trefnad eller prydlighet fattades i detta hem, men det märkte Suzon aldrig, och Paul var för mycket förälskad för att fästa sig vid, hur det såg ut omkring honom. Han tillbringade sin dag med att ömsom smeka, ömsom måla af sin hustru. Sedan sitt giftermål upptäckte han, att han ägde förvånande anlag för figurmålning. Och för att Paul icke skulle behöfva sakna henne i sin närhet ägnade Suzon den minsta möjliga tid åt hushållet. Hon utförde sina sysslor på ett likaså primitivt som raskt sätt. Ett par slag af en fjäderborste öfver golvet förflyttade soporna från midten af rummet till vråarna, där de ju kunde ligga, eftersom de ej voro i vägen; damm och smuts fingro behindrat samlas sig på fönsterrutorna, där det ersatte jalousier. Och att skura sina få kokkärl, det tjänade till rakt ingenting, förklarade denna ungdomliga husmor, de blefvo ju strax lika sotiga igen. Det enda Suzon saknade var en soffa, men denna brist afhjälptes genom att hon ställde en aflång trälär på sned framför ena hörnet i ateliern; till ryggstöd användes sängmadrassen och en filt tjänstgjorde som öfverdrag. Suzon var mycket stolt öfver sitt verk och ansåg sig nu äga en salong, eftersom hon hade en soffa.

Värst var det för den unga frun med matlagningen. Hon kom snart till insikt om, att det varit bättre om hennes mor lärt henne att laga en ragou istället för det klädsammaste sättet att ordna en halsduksrosett. Paul blef dagligen serverad segt kött, halfkokta grönsaker och osmaklig soppa. Då han ville säga någonting, lade Suzon sin hand på hans arm och frågade gladt, om han ej ville ha en portion till, och han klappade den lilla handen och höll inne med anmärkningarna. Men en dag då han liknade Suzons omeletter vid Pandoras ask, emedan de under en oskyldig yta dolde allt hvad skadligt är för människan, fick Suzon en ljus idé — de skulle inta sina middagar å en restaurant Duval. Där fick man ordentligt lagad mat, der var billigt, och så slapp hon ifrån besväret. Paul gick in därpå, fast det ej var förenligt med hans begrepp om ett eget hem att äta ute.

»Severins bli Durands upp i dagen,» sade unga fru Berthe, som var en praktisk husmor. »Det är följden af att en flicka gifter sig, innan hon uppnått en stadgad ålder,» sade gamla fröken Melanie. Båda voro goda vänner till Durands och besökte ofta Severins. De gingo dit drifna af den lifligaste nyfikenhet; de frågade om allt, beskådade allt och gingo därifrån uppfyllda af fasa öfver hvad de sett. Då de fingro höra, att Suzon fått en liten flicka, höjde de händer och ögon mot himlen och frågade den osynlige hvad han menade med att skänka ett barn åt denna okunniga, slarfviga och tanklösa varelse, men den outransaklige bevärdigade ej frågan med något svar.

Den lilla Cheries ankomst väckte samma stormiga känslor hos mamma Durand som Suzons giftermål gjort. Tänk hvilka utgifter de skulle få för den där lilla varelsens skull... Paul förtjänade ju ingenting på sina tafvor... Suzon borde bättre tänkt sig för, innan hon valde den där fattigslappen o. s. v. Suzon tyckte det vore bättre om modern lärde henne hur hon skulle sköta barnet, istället för att klandra det fattiga lilla lifvets tillvaro. Men, nej, det kunde mamma Durand icke. Suzon hade på sin tid lämnats till en amma på landet. Och naturligtvis skulle

Cherie ackorderas bort. I Sommerville var luften renast och de borde genast höra efter ett lämpligt ställe.

»Skiljas ifrån Cherie! Aldrig i lifvet!» och Suzon slog sina afmagrade armar omkring det lilla skrikande byttet vid sin sida.

Hvad tänkte väl Suzon på, ämnade hon själf amma sitt barn? Mamma Durands gälla röst blandade sig med den nyföddas pockande rop på sina rättigheter. Suzon skulle fördärfa sitt utseende, sin hälsa, hon skulle bli gammal i förtid, hon skulle icke få en minuts ro, om hon envisades att behålla barnet hos sig. Men Suzon endast smålog och gjorde några tafatta försök att lugna den lilla, som endast begärde att få känna moderns mjuka hand på sin kind för att tystna.

Då hon blef ensam vek Suzon undan omhöljet kring Cherie och betraktade nyfiket det lilla lefvande undret, hvars hela intresse koncentrerade sig på konstverket att få sin ena lilleputiska tumme in i munnen. Det såg så komiskt ut, att Suzon ämnade ge till ett af sina klingande skratt, men hon hejdade sig — den lilla fick icke oroas af några främmande ljud. Hon blef helt underlig till mods, medan hon betraktade barnet. Det var så otroligt att denna lilla varelse var hennes egen, beroende af henne helt och hållet. Det var ett förfärligt ansvar, och detta ansvar hade den gode guden pålagt henne, enfaldiga varelse. Hennes själ fylldes af en stor och mäktig känsla — moderskärleken, som är ett återsken af skaparens oändliga kärlek. Hon gjorde korstecknet öfver barnet, läste en kort, stappande bön, och så lade hon det lilla hufvudet mot sitt bröst, beredd att uppfylla sina plikter.

När Paul kom in, stannade han förundrad och hänryckt vid den syn han hade framför sig. Den liknade någon af de gamle mästararnes härliga madonnor. Från det dammiga fönstret föll solljuset dämpadt på Suzon, där hon satt med barnet tryckt till sitt bröst. Den unga modern såg upp med ett blygt och lyckligt leende. Öfver det slätkammade håret hade hon en gammal sidenduk knuten på italienskt vis. En trasig spetskjol och en af Pauls utnötta sammetsblusar voro oskickligt virade omkring barnet. Paul fick tårar i ögonen, då han såg sin stackars lilla okunniga hustru med ovana fingrar ordna dessa fattiga paltor kring den lilla. »Madonna Suzon,» sade han och kysste ömt hustruns bleka kinder.

Sedermera målade han henne och barnet just som han sett dem den gången, sammetsblusen, spetsstrasorna och allt. Det var en tafsa som med ens gjorde honom ryktbar. Ingen kunde gå förbi den, utan att stanna, den var så rörande och enkel, så lefvande och sant mänsklig.

Cherie var verkligen en mycket dyrbar liten varelse. Suzon fick lof att uppmuntra Paul till att arbeta flitigt, så att ingenting skulle fattas den lilla, och för att icke störa mannen förblef hon inne i sängkammaren hela förmiddagarna. Under dessa på tu man hand med barnet började hon förstå den lilla varelsens mångfaldiga behof och önskningar. Efter hand fick det ordnade hemmet ett helt annat utseende. Inga sopor funnos mer, vråarna, ty Cherie tycktes anse att allt hvad som låg på golvet borde passera genom hennes lilla tandlösa mun; den gamla lären blef försedd med mjuka dynor, emedan barnet kunde göra sig illa mot de skarpa kanterna, gardiner anskaffades, så att dagern ej skulle skada den lillas ögon, allting hölls rent och putsadt, och efter oändligt många misslyckade försök hade Suzon tillfredsställesen af att kunna servera en ordentligt lagad middag, hon märkte att barnet mådde bättre, då hon själf förtärde god och kraftig föda.

Stackars lilla Cherie! hennes första erfarenheter af lifvet voro ej uteslutande glada. I sin okunnighet och välmening utsatte Suzon ofta barnet för verklig fara. Öfvertygad om att frisk luft var nyttig för små barn, lade hon Cherie i ett fat, hvilket hon ställde framför det öppna fönstret, och hvarken Pauls invändningar eller barnets protester mot dessa luftbad afhöllo Suzon därifrån.

Först då den lilla började nysa af alla krafter, upphörde hon med det farliga experimentet. Äfven moderns medfödda behagsjuka blef en anledning till bittra kval för den lilla varelsen. Då Suzon såg Cheries små välformade ben och näpna armar, fick hon en oemotståndlig lust att styra ut henne som de små femringarna i Parc Monceau. Men den fyra månader gamla Cherie gaf till sina kraftigaste nödrop, då hon fick ett par röda saffianskor på fötterna och kände sig inklämd i en löjligt kort klädning med stora rosetter på axlarna, hvilka skafde hennes ömtåliga hud, och Suzon, som nu började förstå den förebråelse som låg i dessa hjärtskärande rop, lade undan de röda skorna och den lilla dockklädningen.

Fru Berthe och fröken Melanie hade icke på länge besökt Severins. De hade ej hjärta att se eländet, förklarade de. Stackars Paul! Arma Cherie! Förmodligen hade de omkommit vid det här laget — kvädda af soporna som stigit ända upp till taket, eller förgiftade af en grönsaksoppa, i hvilken Suzon lagt tändstickor isället för vermiceller. Mamma Durand såg förlägen ut, då de frågade henne, hur det gick för Suzon med den lilla Cherie. Det var tydligt, att någonting var på tok, och de beslöto att på ort och ställe öfvertyga sig om rätta förhållandet. De valde middags-timmen för sitt besök. Väl inkomna genom dörren stannade de stumma och häpna. Förmodligen hade de gått fel, ty här var allting putsadt och fint: hvita gardiner hängde för fönstren, golvet var blankpoleradt, möblerna öfverklädda med vackert blommigt tyg, på en gammal turkisk matta rullade en liten skrattande barnunge, och på det dukade bordet ångade en aptitretande middag. Och det var verkligen Paul och Suzon, som sutto där och spisade.

»Min söta vän,» utropade fru Berthe, då den första förväningen lagt sig, »hvad har väl ästadkommit denna förändring i dina vanor?»

»Har ni skickat Suzon i en hushållsskola?» frågade Melanie Paul.

»Det är alltsammans Cheries förtjänst,» förklarade Suzon.

»Men, kära du, inte kan väl ett fem månader gammalt barn göra ett sådant underverk,» utropade den gamla fröken.

»Hur tokigt det än låter, så måste jag förklara, att det är min dotter som har uppfostrat mig,» sade Suzon skrattande och sprang bort till Cherie, som hon lyfte upp och visade för tanterna.

»Är hon icke beundransvärd, madonna Suzon!» sade Paul och tecknade gruppen med några raska drag af sitt ritstift.

Intermezzo.

Efter Swinburne.

*En morgon i maj som grönast,
på mark utaf daggen våt,
vi möttes, där allt stod skönast,
och våren var glad däråt.*

*Det var som om luften längtat
att taga din anda mot,
det var som om gräset trängt
att böja sig för din fot.*

*Du nalkades, sol bakom dig
förvandlade grönt till guld,
och blommorna logo om dig
af fröjd att du var så huld.*

*Vid stammar, som smärta böjde
sin krona mot strömmen ömt,
bland spirande grönt du dröjde,
som om du med våren drömt.*

*Kanhända din blick sig fäste
vid grenarnes blomstersnö,
kanhända ett fågelnäste
dig kom att en stund förströ.*

*Men mjukaste fot ej rörde
sig mer ifrån daggvåt stig,
och rakt som ett finger förde
en stråle sitt ljus på dig.*

*Af maningen med jag rycktes,
jag följde i strålens spår.
Du dagens drottning mig tycktes,
din krona var gyllne här.*

*Som askan väcker mitt sinnes
begär efter eld, som dött,
så minns jag, saknar och minnes
den kärlek, som tid förödt.*

Och maj stod ännu som grönast
och smålog så ljuft, men kort,
som du när jag såg dig skönast,
du gick inåt skogen bort.

Din blomhvita hand du höjde,
när sist du om snåret vek.
Ditt hufvud du brutet böjde,
din kind var lik månens blek.

Och dock är det ej att klandra,
om snart i en annans famn
min kyss du har glömt för andra
och jag icke minns ditt namn.

Sigrid Elmlblad.

Ungkarlshushåll.

I Idun för den 6 april stod införd en artikel med rubriken: »Att hushålla för ungarl...», i hvilken äfven uttalades den önskan, att någon med »egen erfarenhet» skulle yttra sig i den omskrifna frågan. Flere nummer af tidningen hafva sedan dess utkommit, men utan att något inlägg från de många, som helt visst haft dylika platser, varit synligt.

Modigare än alla, som tegat stilla, känner jag mig manad att taga till orda i en fråga, som för den hemlösa unga flickan måste hafva er så stor och viktig betydelse.

Innan jag meddelar egna rön och iakttagelser, vill jag först uppehålla mig vid artikel-författarens åsikter, hvilka, i mitt tycke, äro väl värda att beaktas.

Att platser af den ifrågavarande arten för den med själfständig karaktär begåfvade flickan måste ha en stor dragningskraft, är ju helt naturligt. På det husliga området blir hon den ensamt styrande och bör således med klok omtänksamhet lätt bereda sig tillfälle att kunna för egen del tillgodogöra sig en eller annan af dagens timmar för sådan sysselsättning, som samtidigt skänker glädje, uppmuntran och förädling. Denna fördel tillkommer i allmänhet icke den flicka, som innehar det ofta svårskötta uppdraget att »gå frun tilhanda».

Detta är alltså den sida af saken, som talar för vår villighet att »hushålla för ungarl». Den andra däremot: att kunna — den ställer sig ganska annorledes.

Långt ifrån alla flickor äro vuxna det svårösta problemet att på egen hand vara matmoder i en ungarls hem, hvarest, i så många olika former, stötestenar måste möta den unga och oerfarna. I en del unga flickors sätt — kanske ofta blott af okunnighet om den därmed förknippade faran — ligger något utmanande, käckt och uppmuntrande, som ibland ger mannen anledning att tro, det hans kurtis vore dem behaglig. Så uppstår ett närmande, som lätt nog öfvergår till ett förnärmande.

Ovedersügligen passa dylika platser för dem, hvilka tidigt mognat i lifvets allvarligaste frågor under det hårda fattigdomstrycket, men på samma gång växt upp under en god moders ledning och med hennes exempel framför sig af en tålig, pliktrogen och kärleksfull kvinna. Detta att »stå bakom» böjer med hård nödvändighet det unga sinnet till allvar och eftertanke och gör det lämpligt för värf, som, i vanliga fall, kräfva en annan ålders mer mogna erfarenhet.

Hvad »faran» angår kan jag för öfrigt vittna

med erfarenhetens öfvertygelse: hon är icke större än i de flesta andra lifvets förhållanden, förutsatt att vi äga den själfaktning och plikt-känsla, hvarförutan en kvinnas värde och rykte icke kunna bestå, hon må vara omgifven af hur mycket yttre skydd som helst. Den rensinnade flickan bör kunna sätta sig öfver »hvad folket pratar». Visserligen sära nog förtalets pilar, men de förödmjuka icke. För öfrigt — i hvilket fall är man befiad från »folkets prat»? Midt uti den skyddande familjekretsen intränger dess gift.

De personer, som erfarit förtalets makt, inse nog klart, att hvarthän de unga flickornas väg går, på hvilken än de söka sitt »lefvebröd», så vänta dem pröfningar, om ock i olika former.

Min egen erfarenhet har lärt mig, att i den skolan, hvarom här är tal, finnas och gifvas många nyttiga lärdomar, likasom att svårigheterna äro en hel del mindre än de i allmänhet framställas.

Jag ställer mig emot fördomen, den uråldriga fienden till ett bättre lefvebröd för kvinnan, och finner orättvist att hårdt döma den unga, som söker att på den omtalade vägen bereda sig ekonomiska fördelar liksom ock ett angenämt hemlif, hvilket en dylik anställning ju ofta kan erbjuda.

Såväl där jag varit husfru som i de fall, där jag studerat andra i samma förhållanden, har jag funnit »husbondens» tillmötesgående godt och aktningfullt. Jag har sett flickor, ehuru med ungdomens skalkaktighet, likväl uppträda som värdinnor i ungarlshem med all den värdighet, som det inre medvetandet af egen renhet förlänar, och som från mannes sida aflägsnar det ohöfviska skämtet.

Hvad jag anfört stöder sig på verkliga rön, men måhända är det blott en lycklig tillfällighet, som fört mig i beröring med personer, hvilka ingifvit aktning och förtroende. Det gifves ju ingen regel utan undantag.

För den yngre kvinnan skulle jag förnämligast vilja framhålla, att plats som husfru bäst lämpar sig hos änkling. En sådan har lättare att erkänna en kvinnas värde, just på grund af det förtroliga förhållande, hvori han redan stått till sin fästmo och maka. Minnet här af breder, så att säga, något af renhet omkring mannen och bildar en skyddsmur mellan honom och den flicka, som i hans hem sökt sitt lefvebröd. Om det är en änkling med barn, anser jag ställningen än mer fördelaktig. Omsorgen för de små bereder ett stort och vackert fält för den unga flickans verksamhet, på samma gång den manar till större uppmärksamhet både i ord och handling samt fulländar den egna uppfostran under den handledning och vård, som ägnas barnen. Barnens närvaro utgör också ett skydd mot »folkets prat».

Nu har jag, efter min uppfattning af frågan, försökt att framlägga de rön och iakttagelser jag gjort. Jag hoppas att, sedan första steget är taget, någon af de än mera erfarna än jag ville komma med sitt inlägg för att komplettera de anspråkslösa rader, jag nedskrifvit.

En af de erfarna.

Glömmen ej
Iduns skollofskoloni!

Ur notisboken.

Fredrika Bremer-förbundets årsmöte ägde rum den 18 dennes å förbundets byrå under riksantikvarien H. Hildebrands ordförandeskap. Af förbundets berättelse för år 1893 inhämtades bland annat följande:

Förbundet har flera gånger, då de kvinnliga intressena varit hotade, känt sig manadt att ingripa. Sålunda hade det uppträd mot det förslag till nytt vigselformulär, som förelåg vid 1893 års kyrkomöte. Sitt intresse för telegrafisternas sak hade förbundet ådagalagt genom att utreda frågan, på hvad sätt omorganisationen af telegrafverkets stat skulle drabba vid verket anställda kvinnor. Likaledes har inrättandet af ett internationellt lärarinnehem i Stockholm varit föremål för behandling, och för kvinnans deltagande i det kommunala lifvet har förbundet, som vanligt, sökt verka. Vidare har förbundet låtit representera sig vid de stora kvinnokongresserna i Chicago, och 44 ombud ha på skilda orter i landet verkat för dess intressen. Särskildt har förbundet sökt verka för kvinnans inträde på de praktiska banorna, såsom bokbindar-, snörmakar- och tapetseryrkena m. fl.

Förbundets byrå har förestått af fröken G. Adelsborg och platsförmedlingen af fröken T. Geijer. Sammanlagda beloppet af årslöner för de genom byrån förmedlade platserna uppgår till omkring 38,000 kr. Under årets lopp har af styrelsen en komité tillsatts i syfte att verka för en förbättrad sjukvård, hufvudsakligen på landsbygden. Komitén består af fruarna S. Adlersparre, E. Ankarvärd och A. Bezelius samt fröknarna M. Leijonhufvud och A. Sterky. Många skriftliga och muntliga förfrågningar ha ingått till komitén. I den af densamma anordnade kursen för s. k. fältskärssjuk-sköterskor ha tre elever blifvit antagna äfvensom två aspiranter till 1894 års kurs.

Delegarne i sjukkassan ha under året stigit från 208 till 214 och 2,565 kr. utdelats såsom sjukhjälp. Inkomsterna hade utgjort 3,810 kr. 37 öre och utgifterna 2,727 kr. 77 öre. Kassans behållning belöper sig till 6,367 kr. 40 öre. Allmänna stipendiifondens behållning hade stigit från 69,697 kr. 7 öre till 75,448 kr. 13 öre.

Förbundets fonder utgöra tillsammans 15,617 75 öre mot 14,602 kr. 25 öre förlidet år. Full ansvarfrihet beviljades för 1893 års förvaltning.

Samtliga de medlemmar af af styrelsen, hvilka voro i tur att afgå, liksom revisorer och suppleanter omvaldes.

Ordföranden avslutade årsmötet med en tack till alla dem, som verkat för förbundets utveckling och bästa under det gångna arbetsåret.

Stoftet af författarinnan Marie Sophie Schwartz öfverlämnades den 16 dennes till den sista vilan. Begravningsakten ägde rum i stora grafkoret å Stockholms Nya kyrkogård och förrättades af den hånsofnos son, kyrkoherden i Hudiksvalls stadsförsamling G. A. Schwartz. Efter afsjungande af ps. 487, v. 1 och 2, framträdde officianten och förrättade jordfästningen, till hvilken han med Pauli härliga utläggning af kärlekens art och väsen i första Corintherbrevets 13:e kapitel som utgångspunkt knöt en kort, anslående dödsbetraktelse, erinrande bland annat om den dödas trofasta, uppoffrande kärlek. Sedan de båda sista verserna af ofvannämnda psalm sjungits, uppläste kyrkoherde Schwartz såsom en sista hälsning till den bortgångna några verser från en gammal vän, hvarefter den rikt blomstersmyckade kistan bars ut och sänktes i familjegraven. Bland begravningsgästerna märktes, förutom närmare och fjärrmare anhöriga, en mängd vänner och bekanta till den aflidna.

Efter en långvarig sjukdom har i hufvudstaden aflidit fru Olga Anna Wilhelmina Lindhagen. Den aflidna var född 1831 och dotter till den berömda astronomen F. G. W. Struve, grundläggaren af observatoriet i Pulkowa. Hon ingick år 1854 äktenskap med svenska Vetenskapsakademiens sekreterare, professor D. G. Lindhagen, hvilken nu, jemte två söner, den ene lektor vid läroverket i Norrköping, och tre döttrar, bland hvilka den yngsta är gift med musikdirektör E. Åkerberg, står sörjande vid den öppnade grafven.

Kvinnlig resestipendiät. Fröken Harriette von Düben, som så ofta väckt berättigadt uppseende genom sina konstnärliga arbeten i svensk konstslöjd, glödrkning, läderplastik m. m. å fröken

S. Giöbels »Svensk konstutställning», afreser i dagarne, med understöd af utaf kommerskollegium beviljad restipendium, på en längre studiereja till Tyskland, Österrike, Frankrike och Belgien.

Teater och musik.

Kungl. Operan uppförde i måndags »Aida» med signora Labia för första gången i titelpartiet. Den unga sångerskan gör med hvarje ny uppgift märkbara framsteg, och henne »Aida» var i vokalt hänseende en mycket förtjänstfull prestation, som till fullo kan jämföras med hennes Santuzza. Äfven spelet var i det hela godt och konsekvent anlagdt, om än man kunde önska något mera af ursprunglig lidelse i de stora momenten. Af en ung kraft, som ännu står i tillväxtåren, är det dock helt visst förständigare att hålla litet för mycket tillbaka än motsatsen; med vunnit mognad skall den en dag af sig själf finna djupare resonanser.

Fröken *Almatis* Amneris tillhör hennes bästa skapelser, och hennes stämma gjorde sig denna afton synnerligen lyckligt gällande. Hon belönades äfven med både blommor och lager. Herr *Lundqvists* Amanasro ses likaledes alltid med nöje åter. I sin helhet gick operan med lif och fart, och bifallet i den talrikt besatta salongen var ytterst frikostigt.

K. Dramatiska teatern bjuder i säsongens elfte timme på ännu ett nytt program, som i tisdags gick för första gången. Det inleddes af ett svenskt enaktsoriginal: »Afskedsansökningen» af *H. Fröding*. Den lilla komedin, hvilken kännetecknas af en utpräglad militärentusiasm, men annars är skäpligen obetydlig, fick ett godt utförande af fröken *Svanström* som en ung och söt liten fästmo, hr *Bockström* som hennes jovialiske pappa och hr *Skänberg*, fästmannen, en snitsig löjtnant, som är på vippen att öfverge fanan för några artistgriller, men i sista stund till allmän belåtenhet »ångrar om sig» och räddas från att hamna bland »fiskarne». Ett veritabelt tyskt recept, som höres, om ock i svensk stufning.

Det franska lustspel af *Bisson*: »Le Cardinois' hjälte» som här på följer, är en äkta pariserfars med ganska muntra förvecklingar, men ock af äkta parisisk laissez-allé-moral. Icke synes det just erbjuda uppgifter, värdiga en första rangs teater; men man får väl öfverse i anseende till den framskridna vårsången, under hvilken direktionen möjligen menat att publiken ej vore hägad att låta upptaga sig af allvarigare saker. Herr *Fredrikson* spelar styckets »hjälte», som här är det i en mycket dubbel och försmäddlig bemärkelse, ledigt och med godt humör. Tvänne roller göras alldeles excellent: fröken *Ahländer* en giftaslysten svärmor och hr *Hillberg* en slyngel från gatans drägg, egentligen en birall, men hvilken genom det öfverdådiga och i minsta detalj karaktäristiska spelet skjutes fram till styckets intressantaste. För öfrigt utfylles listan med förtjänst af fruarna *Rundberg* och *Seelig-Lundberg*, fröken *Behrens* samt hr *Hedlund*, *Rydgren*, *Hamrin* och *Envall*.

K. Dramatiska teaterns elevskola har avslutat sitt arbetsår med en uppvisning, som i söndags middag försiggick inför en talrik och lifligt intresserad publik af inbjudne. Af de små profstycken, som höjdos, framgick det glädjande faktum, att flere unga krafter för närvarande, såväl på kvinns som manssidan, ingifva verkligt vackra förhoppningar att engång kunna växa ut till betydelse för vår sceniska konst. Den ledning, som vid elevskolan ägnas dem, synes ock ha varit af bästa slag och inger garantier på framtidsöftenas infriande. Skolans föreståndare har varit hr *Nils Personne* och biträdande lärare hr *Albin Örtengren* och *Hellen Lindgren* samt fröken *Amalia Paulson*.

Gabrielle Réjane-Porel, den berömda franska skådespelerskan, hvars konstnärsrykte för närvarande jämföres med *Sarah Bernhardt*s och hvilken senast firade en glänsande triumf som *Nora* i Ibsens »Ett dockhem», då detta stycke nyligen uppfördes å Vaudevilleteatern i Paris, förbereder, berättas det, en turné i *Skandinavien* instundande november. Turnén skulle som en särskild uppmärksamhet mot Ibsen taga sin början i *Kristiania*.

Sjukhusinteriörer.

Skisserade af *Wilma Lindhè*.

(Forts. o. slut.)

Största delen af sitt lif hade hon ätit nådebröd och det ger ej känsla af frihet och lycka.

Under mellantider, medan hon sökte en ny plats, vistades hon än här än där — fick kläder af en, matdagar hos en annan, och så gingo åren — det ena tyngre än det andra.

Sedan hon lämnade sin plats, ute vid hafsbrynet, hade hon haft tvänne andra, »som ej heller passat henne», samt därefter bott hos en tvätterska och slitit rent af ondt.

Nödvändigheten att förtjäna något dref henne att söka tillfällig plats i en leksaksaffär, medan julhandeln pågick; men efter fjorton dagars tid var hon alldeles nerbruten och måste till sjukhuset, där hon låg i frisking. På nåder äfven där!

* * *

Fru Holt grubblade utan återvändo på, huru det skulle bli efter tillfrisknandet och gjorde allt för att skaffa henne en plats utan egentliga skyldigheter, men med så många förmåner som möjligt.

En sådan var ej lätt att finna, och det tycktes ej heller brådskande.

Det enda hon kunde göra var att besöka henne, medföra blommor — som hon älskade med passion — samt låta henne tala om det förflutnas bitterhet och den lycka hon nu kände.

På möjligheten att dö, under den kärleksfulla vård hon erhöi, tänkte *Elin* aldrig, och midt bland jämmern rundt om låg hon med ett leende på läpparna, tänkande sina egna tankar.

Kvinnohjärtats känslolif är en gång för alla underbart till sin sammansättning. Likt hafvet kan det stiga öfver sina bräddar eller återspegla sol, måne, stjärnor och fjäderlätta moln. Känsligt som dess yta, uppröres det af minsta vindstöt och är liksom det bottenlöst, utgrundligt, nyckfullt och skiftande.

Varmare och däraktigare än någon tror klappar också kvinnans hjärta — ofta i tysthet och utan tanke på genkärlek — för en eller annan manlig individ, som i fullkomlig okunnighet därom har sina tankar riktade åt helt annat håll — kanske på någon, som i sin ordning föga frågar efter hans vara eller icke vara.

Sällan är det väl också kvinnohjärtat ej sluter inom sig någon erotisk känsla, om den än måste döljas för att ej väcka löje, undran eller klander.

Fru Holt hade tänkt öfver allt detta på sista tiden och länge sedan gissat sig till den sjukas hemlighet.

En gång talade de därom.

Det var strax efter förmiddagsronden.

»Har ni feber?» frågade fru Holt vänligt.

»Nej!» tårarna kommo henne i ögonen, »men jag är så lycklig! Han tog mig i hand i dag också, så frågade han hvad jag läste och tog emot ett par af mina blommor! Ni tycker väl, att jag är bra löjlig?»

»Iste det minsta. Jag förstår det så väl.»

»När man ligger så här dag efter dag, alldeles overksam, när man sätter sitt hela hopp till en människa, när man bara längtar efter hans ankomst, efter hvarje ord från hans läppar, blir det snart som om ingen mer än han funnes i hela världen. Jag tycker han ser ut som en apostel — tycker ni inte det?»

»Jo — —» svarade fru Holt dröjande. Hon träffade honom i umgängeslivet, där han var

glad och älskvärd, och hade aldrig tänkt en tanke ditåt.

»Känner ni hans hustru?»

»Ja!»

»Berätta mig något om henne.»

»Hon ser bra ut och är ansedd för att ha godt hufvud.»

»Det är bisaker! Gör hon honom lycklig? Älskar hon honom så som han bör älskas?»

»Det tror jag. Det ser ut, som om de hölle mycket af hvarandra.»

»Här ligger jag och försöker föreställa mig deras lif och huru de ha det hemma hos sig — fast jag aldrig sett något däraf,» fortsatte den sjuka matt. »Deras hem är väl mycket vackert, uppfyllt af blommor, vackra möbler, konst saker, böcker, tafor och allt sådant?»

»Ja! Det är både smakfullt och hemtrefligt.»

»Det visste jag! Den sjuka vred sig på sitt läger liksom i plågor. Efter en stunds tystnad fortsatte hon: »Är det inte underligt, att en så omätlig lycka kan komma på en människas del och stort intet på en annans. Hvad det måtte vara underbart att känna sig lycklig! Riktigt lycklig!»

»Har *Elin* aldrig varit det?»

»Jo! Den där sommarn; men det var så mycket bekymmer på samma gång, och så visste jag att det aldrig kunde bli något af. Vi togo afsked för lifvet. Jag har tänkt på honom allt sedan dess; ty något behöfver hjärtat att fästa sig vid, och nu förebrår jag mig att jag glömt honom för en annan, som inte har en tanke på mig annat än som en staccars tröttsam patient.»

Tårarna runno sakta utför hennes kinder.

»Gud välsigne honom för hvad han varit mig!»

* * *

Det var söndags förmiddag.

Fru Holt, som fått tillåtelse att bli insläppt hvilken tid på dagen som helst, ehuru hon ej hade någon af patienterna i privatrummen att besöka, hade med sig några präktiga mörkröda och gulbleka rosor.

Det var ljusst och friskt i korridorerna, där ett par fönster stodo öppna för att insläppa den ljumma vårluften.

De manliga konvalescenterna i sina hvita och ljusst blårandiga dräkter vandrade i sin korridor och de kvinnliga iförda sina ännu fulare kläder i sin, medan sköterskorna i svarta klädningar, hvita mössor och förkläden gifvo söndagsstämning åt det hela.

Ronden pågick och fru Holt, som ville vänta öfver den för att gå in, gick också af och an i korridoren.

Vid en af sofforna borta på »kirurgen», där hon ännu aldrig varit, stodo tvänne unga elever bredvid »brickan», en stor träskifva med uppstående kanter och handtag, hvilken bars efter läkarne allt efter som de gingo från sal till sal. Här funnos instrument, salvor, sublimater, förband, creolin med flere ansiseptiska medel.

För en kort tid sedan skulle hon fasat vid åsynen däraf. Nu erfor hon i stället en känsla af trygghet vid betraktandet af alla de hjälpmedel vetenskapen har i beredskap till lindring och hjälp.

»Skulle jag kunna få se operationsrummet?» frågade hon en af eleverna, en vacker ung flicka af god familj, i hvars ögon lästes en okuffig energi, parad med kärlek till det kall hon valt.

»Det är ingenting som hindrar — men kom då genast.»

Tandläkare dr Geo. Forssmans nya preparat för tandernas vård: Tandpulver, två slag, Tandvasta, Tandinkjurr

Det var nästan högtidligt att stå därinne i det helt hvita, glatta rummet med dess släta ytor, där eldstaden ej ens sköt fram ur väggen, och där stora sköljslangar liksom desinfektionsugnen i rummet innanför talade om, hur hvarje damkorn eller sjukdomsfrö fick sin snara död.

I rummets midt hängde tre elektriska glödlampor — som kunde förstärkas med en fjärde — nästan ända ned till operationsbordet, hvilket stod därunder, öfverhöljdt med gult vaxtaft.

Här inne hade mer än en genomgått sitt lifs svåraste stund, och härifrån hade ännu flere utgått räddade till lif och lem.

Fru Holt hade svårt att ej gråta. »Har någon operation nyligen ägt rum?» frågade hon.

»I går.»

»Var den svår?»

»Hon går inte igenom — men det var ett sista försök!»

»Hvem var det?»

»Fröken Dahl.»

Fru Holt bleknade, och hennes händer blefvo kalla, medan en smärtsam känsla klämde ihop hennes hjärta.

I ett nu var hon ute ur rummet, vid ett af de öppna fönstren, flämtande efter luft. I detta ögonblick kände hon sig rent af kroppsligt illamående.

»Ligger hon inte på sin vanliga plats längre?» frågade hon.

»Jo! Hon ville inte opereras på annat villkor. Hon skulle på »kirurgen» förstås — men det gör ju ingenting, när hon ändå skall dö.»

»Får jag gå in?»

»Gärna, men hon har ej mycken reda på sig.»

Elin låg på ryggen, med knäppta händer och tillslutna, insjunkna ögonlock. Hennes ansikte hade undergått en märkbar förändring, vidrördt som det var af dödens finger.

Hon sof ej, men tycktes vara för matt att lyfta ögonen och likgiltigt för allt.

Så låg hon länge, medan fru Holt stod framför henne, djupt gripnen.

Plötsligt slog doften af rosorna emot den döende, och hon såg upp med en undrande, spörjande blick, som hade hon varit långt borta i en helt annan värld och känt sig främmande för allt därutaför.

Fru Holt lade blommorna i hennes vissnade hand. »Tack!» hviskade hon matt, medan erinringen om hvad som förljufvat hennes lidande och fyllt hennes inre värld med skönhet och glädje spred ett förklarande skimmer öfver det gulbleka ansiktet. »Tack! Men — ställ dem i glaset — så de ej vissna.»

Fru Holt gjorde, som hon bad, och åter slötos de trötta ögonen, medan lifvets och dödens tvåkamp utkämpades i ett människohjärta.

När fru Holt reste sig för at gå, slogos de mörka ögonen upp ännu en gång, medan ett vackert leende spelade öfver de bleka läpparna. »Han lofvade komma upp ännu en gång — för min skull! Hvad är klockan?»

»Half ett.»

»Då kommer han snart!» Leendet dog bort, och ögonen slötos åter.

Fru Holt smekte hennes händer, hvilket hon ej tycktes märka, och gick långsamt genom korridoren, utför trappan.

På gården stannade hon och vände sig om. Där låg den stora steumassan, till hvilken hon

för kort sid sedan blickat upp med likgiltighet eller rädsla, och där hon nu tyckte sig ha inhämtat lärör för lifvet.

Utanför sken solen, medan träden knoppades och människorna myllrade fram och åter på gatorna, söndagsklädda och glada.

Hon drog floret tätt för ögonen och spände upp sitt parasoll för att dölja, att hon kämpade med gråten —

En half timme senare gick öfverläkaren på medicinska afdelningen förbi henne och helsade på sitt vanliga förbindliga, älskvärda sätt.

Ett par gula och röda rosor stueko fram ur knapphålet, och hon visste med eus, hvarifrån han kom.

Att han däremot ej visste eller avade värdet och innebörden af den gåfva han erhållit, det kände hon med bitterhet.

Rättelse. Ett tryckfel i sista numret af Idun få vi härmed rätta: sid. 154 3:dje spalten, i poemet: Skollofskolonien, 3:dje strofens 4:de versrad, skall stå måsen i st. f. månen.

Innehållsförteckning.

Annie Besant. (Med porträtt). — Lifvet är mer än maten; af Hanna Kamke. — Kom du åter, äkta glädje! Af Snorre. — Kvinnonamn. — Två böcker. — Madonna Suzon; skiss för Idun af Ina Stockenstränd. — Intermezzo; efter Swinburne af Sigrid Elmblad. — Ungkarlsbushäll; af En af de erfarna. — Ur notsboken. — Teater och musik. — Sjukhusinteriörer; skisserade af Wilma Lindhé. (Slut). — Tidsfördrif.

Sidsfördrif.

Redigeras af Sophie Linge. Bidrag mottagas med tacksamhet.

Logogryf.

Jag är ett lekverk, som gäller föga, Och till min uppgift jag oftast fått Att ställa fram inför barnets öga Ett brokigt virrvarr af syner blott. Jag blandar färgerna till en röra, Men saknar dock ej all harmoni, Och en och annan har trott sig böra Af tingen skåda en bild däri. Jag granna mönster i blinken ritar, Som hvar och en kan med lätthet se, Och — sönderhackad i elfva bitar — Jag kan en mängd utaf gåtor ge.

Så t. ex. hur plär man kalla En lösryckt del af ett sammanhang? Hvad hör du ofta i skogen skalla, Där nyss din glädtiga visa klang?

En österländernas fagra dotter. Hvad utan eld man ej gärna kan. Sak, som begagnas vid höstens slätter. Hvad mången haft till sin baneman.

Två sorters fisk. Hvad man sällan hinner. För framåtskridning en hjälp så god. Situation, där man ej sig finner Just vanligtvis vid det bästa mod.

Hvad småbarn bruka båd' sent och tida. Hvad man bör taga i vac'ra hand. En stad (som blifvit beryktad vida För någon snedhet) i söderns land.

Ett mynt, som gäller i zarens rike. Hvad mest i vråarna hvarfials står. Hvad ej kan undvara bra sin like. Ett slag af diktverk. Hvad löpa får.

En köträtt, uppfunnen visst i Skåne. Ett ting, bestämdt till att lida slag. Kontorstern, vi från latinet läne. En sak, hvars arbete kallas »tag».

Ett träd, som helgats åt själfva Necken.

En väktare öfver lag och rätt. Bland indianer ett segertecken. Hvad den tör vara, som gissar lätt. Erland.

Charad.

Per var en dräng, så hurtig och glad. Anna var täck som dagen. Och ibland vårens blommor och blad Satt hon en gång i hagen. Rätt som det var, kom Per dit också, Blommorna gula, blommorna blå Höll han i den brynta näfven. Ibland dem mitt hela äfven.

Den till skön Anna, som satt där röd, Räckte han med de orden: »Blif mitt andra i lust och nöd. Och fast jag ej på jorden, Äger mitt första, det mitt du blif, Då blir jag rik för hela mitt lif!» Och hon det lofvade med glädje. Är väl därvid nu mitt tredje.

Sifferlogogryf.

3 2 4 5: Går på vatten, 5 1 2 3 6: skånsk favoriträtt, 3 1 2 6: gör ej så under arbetet! 5 2 4 3: ofta brukadt latinskt ord, 3 4 2 6: hör till beklådningen, 3 6 2: » » bostaden, 2 4 5: » » optiken.

1 2 3 4 5 6: En svensk rätt. Kalla K.

Bokstafsyrkant.

Bokstafverna i nedanstående kvadrat skola ordnas på det sätt, att de hvar-

Stafvelsegäta.

15x15 grid for word search

bal-trä-ge-grö-nin-na-land-mur-ron-vic-go-lin-ky-bet-rod-or-val-en-rich-ria lind-gampä-ta nov-han-grön-ni-man-blad-do-ske-mond-sand-kul-fa-hamn-to-ria-burg-tet.

Af dessa stafvelser bildas 15 ord, som insätts i de uppifrån och nedåt gående rutorna så, att en bokstaf kommer i hvarje ruta.

De 15 orden äro: 1) Stad i Sverige, 2) en allmänt förekommande krukväxt, 3) stränginstrument, 4) en berömd kompositör, 5) stad i Nordamerika, 6) tullstation i mellersta Sverige, 7) stor ö, 8) ett slags material till snickeriarbeten, 9) stad i Europeiska Ryssland, 10 fruntimmersuamn, 11) en af forntidens mest framstående härförare, 12) mytologiskt andeväsen, 13) stor fransk patriot, 14) en universitetsafdelning, 15) stad i Ryssland.

Äro orden funna, bilda de bokstafver, som komma i de med punkter utmärkta fälten i ofvanstående figur ett känt ordspråk.

Hildegard.

andra motsvarande lodräta och vågräta raderna bilda samma ord.

Word search grid with letters: GAST, MAGE, TALA, LARS

Erna.

ler, lie, il, etter, er, et, le, lek, rik, lit, eter, liter.

Arimogryfen: Göthe — Tasso. Gent, ödla, ters, Huss, Ebro.

Iyllningsgätan: K A B Y L E R, N O R D K A P, S I L L N O T, C A R D E L T, O B E L I S K, A R I Z O N A, S O L V E I G

Mosaiken: 1) Vårdag, 2) ångbåt, 3) rädlisa 4) leksak, 5) ömsint, 6) krokant.

Lösningar.

Logogryfen: Elektricitet; kel, cirkel, ek, litet, ett, tre, rek, kitt, lik, kil, lektrice, titt,

MATTONS SALONGS-OLJA! Inkommer i lådor, innehållande 2:ne hermetiskt slutna cisterner, rymmande tillsammans 37 liter. Carl R. Matton, Stockholm. Extra raffinerad amerikansk Fotogén. — Ensartad! Vattenklar! Rökfri! rymmande tillsammans 37 liter. Talrika ombud i landsorten.